

lertid til de vægtigste Meddelelser, nemlig dem, vi i en Række af Aar have faaet fra Stutteri-commissionen, og det er fornemmelig dem, der have bragt os paa den Tanke engang i Tiden at blive af med Stutteriet. — Den ærede Forslagsstiller udtalte i sit tidligere Foredrag, at det havde været noget sørgeligt at høre mig raade til Besindighed og Forsigtighed, samt at høre mig udtale, at Loven ikke kunde komme igjennem i denne Session; men jeg maa erindre om — hvad den ærede Forslagsstiller heller ikke mod-sagde —, at jeg ikke udtalte dette for Hesteavlens Skyld, men for vor egen. Det vil nemlig gaae her som saa ofte i Livet, at naar en Mand, om hvem man antager, at han har været mindre god eller endog slet, pludselig kommer af Dage, vaagne hans gode Sider, og de fleste finde, at han har været meget for-træffelig; men naar hans Død derimod har været forudsæet i længere Tid, forsvinder han ubemærket ud af Verden. Jeg vilde nu meget nødig have, at man paa Grund af en pludselig Død saaledes skulde hævde Stutteriet, og derfor vilde jeg gjerne have, at vi skulde gaae langsomt frem; desto mere sikker er man paa at faae det ud af Verden. — Man gaaer i denne Sag ud fra den Forudsætning — idetmindste gik det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fenger) ud derfra — at det, som der nu be-
 staaer, skriver sig fra Loven af 23de Januar 1862, hvilket ogsaa forsaavidt er rigtigt, som der ifølge denne Lov kom et nyt Element ind; men med Hensyn dertil have dog Alle været enige om, at det første Forsøg ikke har været heldigt. Det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgfreds (F. Mourier-Petersen) har ligesom jeg været bestemt imod, at dette Element skulde ind, og han seer heller ikke noget Godt i, at den saaledes betraadte Vej bliver videre udført. Det blev imidlertid allerede i Loven af 1852 bestemt, at der skulde have et Stod af den saakaldte opfriske Frederiksborgske Race, og naar vi altsaa erindre, at hvad vi fortsætte efter Loven af 23de Januar 1862, er Noget, der har bestaaet i 13 Aar, er det ikke for Meget forlangt, at der nu i alt Fald skulde være fremkommet blot en eneste Hingst, som man kunde kalde god. Vi maae desuden huske paa, hvorledes Stillingen var, da vi behandlede den

omtalte Lov, og at vi desværre siden den Tid ere undergaaede Forandringer. Der var dengang enkelte Medlemmer, hvis Stemmer ikke havde ubetydelig Vægt — jeg erindrer saaledes den daværende Folkethingsmand for Kjøbenhavn's 6te Valgfreds (Blixen-Finecke) —, som fornemmelig udtalte sig for Nødvendigheden af at opretholde, udvide og forbedre dette Stod for Remontering af Cavalleriet. Dette fandt jeg ikke rigtigt; men den Mening blev dog støttet af en heel Deel Mænd og navnlig ogsaa af den daværende høitagtede Indenrigsminister, hvorimod disse Betragtninger nu vistnok desværre maae have tabt enhver Betydning. Et æret militært Medlem (Dahl) har da ogsaa allerede gjort opmærksom paa den Rolle, Cavalleriet hidtil har spillet, og meente, at der af Hensyn til den Rolle, det endnu kan komme til at spille i Fremtiden, ingen Nødvendighed er for at bibeholde en Race, hvis Betydning, om end kun tildeels, skulde ligge deri, at den skulde remontere vort Cavalleri. — Naar man nu seer hen til, at denne Grund ikke længere taler for at opretholde Stutteriet, at vor stuantstille Stilling ikke er saaledes, at vi have Raad til at offere over-ordentlig store Summer paa at udvikle det videre, og naar man endvidere seer hen til — hvad jeg allerede i mit tidligere Foredrag omtalte —, at der hos Private er en ikke ringe Interesse for vor Hesteavl, saa mener jeg, at der er Grund nok for Staten til, naar ikke andre Hensyn tale derimod, at søge at komme bort fra denne Hesteindustri. Vi have seet, at enkelte private Actieselskaber have begyndt at holde Hingste, om hvilke det maa siges, at de have virket meget godt, ligesom ogsaa enkelte private Hingsteholdere ere i Besiddelse af meget gode Exemplarer; men denne private Hesteopdrætning, som efter min Mening er den billigste og bedste, hemmer man derved, at Staten træder op og concurrerer med den, og jeg anseer derfor Stutteriet for høist skadeligt i denne Henseende. Naar hertil kommer, at man vistnok ikke kan have begrundet Haab om, at Stutteriet vil kunne levere synnerligt Materiale til vor Hesteavls Opkomst, mener jeg, at Tiden er kommen til nu, om end med Forsigtighed, at komme bort derfra.